

Det var en stor ære at blive spurgt, om jeg ville udstille her på Skovgaard Museet, som jo har så stolte traditioner. Der er noget at leve op til.

Det er jo også en stor gave og også en udfordring at udstille i det gamle barokke rådhus fra 1728 med Domkirken som nabo og fangekælder. Men jeg har prøvet af bedste evne at få Eskes digte og mine arbejder til at fungere i samspil med de smukke omgivelser.

Ellers er titlen og dermed temaet: MÅ GERNE BERØRES jo ikke rigtig oppe i tiden. #Me Too og covid-19 lægger jo ikke ligefrem op til, at vi er for tæt på og rører for meget. Vi lever i afstandens og afspritningens tid. Som måske heldigvis er ved at være ovre. Men man må heldigvis godt BERØRES, og det tilmed uden samtykkeerklæring.

Titlen kan også læses: MÅGERNE BERØRES, og som man kan se og ikke mindst høre i den gamle Kongeby, selvom det nok er duerne, der dominerer.

Man kan jo ikke sige Viborg og Skovgaard uden at komme ind på ringmærkning af fugle.

Det bemærker især én som mig, der er ornitolog og har ringmærket mange af slagsen.

Den videnskabelige ringmærkning blev nemlig opfundet her i byen først i 1900-tallet af Hans Chr. C. Mortensen, som var lærer på Viborg Katedralskole. Det startede med stære og storke.

Mindetavlen i Latinerhaven 50 m. herfra vidner om hans betydning. På den er der storkesilhuetter af Johannes Larsen samt et hyldestdigt af Johannes V. Jensen:

*Han vid og sindrighed bar frugt
Hvorom der gaar i verden går ry
Han fulgte fuglen paa dens flugt
Selv blev han i den stille by*

Da Joakim Skovgaard kom til Viborg, havde han sin søn Peter med, og han var meget interesseret fugle. Han blev føl hos Fugle-Mortensen og senere efter et brud kørte han sin egen ringmærkningsvirksomhed. Fuglefolk er ofte selvbestaltede og egenrådige og har svært ved at samarbejde. Det samme med den gamle mester og lærlingen. De to havde det heller ikke nemt i byen, som gik for at være det mest lukkede og snobbete sted i landet. De skilte sig ud. Men Peter fik mærket over 5000 fugle med sine Skovgaard-ringe.

Forleden fortalte en der er fra omegnen af byen mig, at hvis du ikke er ret i dit hoved, så bliver du sent til Viborg. Det har jo nok noget med Statshospitalet at gøre.

Angående udstillingen her er min tese, at skulpturer skal opleves og ikke forklares.

Titlerne er noget. jeg er kommet frem til, når man står alene med sine arbejder, og så finder man på at kalde dem et eller andet, ligesom man navngiver sine børn og hunde.

Men hvis jeg skal sige nogen om udstillingen, vil jeg gøre det med ord, jeg har fået lov til at låne af min kollega Poul Lee.

Så er det./ At det hverken er tænkt til at fjerne uretfærdigheder, dumhed, magtsyge, dårlig samvittighed eller karrierebeviste museumsledere./ Men mere som et forsøg på, /at noget er til uden egentligt mening. /At de er uudgrundelige i sig selv./ Som opdagelsen af nye dyrearter eller planter./ At de er til.

Tak til alle på Skovgårds Museet, som har støttet og båret over med mig. Bo, Linea, Charlotte, Karin, Preben, Ole, Helene og ikke mindst min ven Christian, som har troet på mig hele tiden. Forfatteren Thøger Jensen vil læse vores vens Eske K. Mathiesen digte op. Og til Anders Bak, som er kommet helt fra Trondheim for at spille Bach suite på sin cello, der er ældre end bygningen her. Ja og til Eskes enke Aase, som har givet os lov til at bruge af hendes mands digterskab. Mine piger Sikke, Smutte og Jeanie for at holde mig ud.

Noget af udstillingen har været vist på Christiansø sidste år, og da jeg fortalte de lokale, at jeg skulle udstille i Viborg, overraskedes jeg da de fortalte at der var de da tit. Jeg troede det var pga. af de skulle møde i Landsretten, men det viste sig at det var 3. halvleg, dvs. afgørelsen, når de raflede på kroen, og så kostede det en omgang, hvis man tabte.

Med det vil jeg egentlig bare sige tak, være i Viborg og ikke ha' tabt.